

vilde have været til Stede, hvis Byens gamle Stilling som Overfartssted var bleven bevaret, og samtidig led Købstaden ved de ny opstaaende Stationsbyer stor Skade paa sin Landhandel.

Byen har herefter søgt at udvikle sig som Havneby og har i de sidste Aar med stor Bekostning ladet anlægge en ny Havn med 24 Fod Vand, vel egnet baade for Import og Eksport i større Stil. Paa Grundlag af Havnen har der da ogsaa i Byen udviklet sig store Fabrikvirksomheder med ca. 450 Arbejdere og betydelige Handelsforretninger med Import af Landbrugets Nødvendighedsartikler, navnlig Kul og Foderstoffer.

Byens Befolkning er under denne Udvikling stegen stærkt i Tal (i det sidste Femaar, afset fra Sindsygeanstalten, ca. 20 pCt.), og med sine ca. 5,200 Indbyggere er Byen nu et godt Afsætningssted for Omegnens Produkter.

Udviklingen og de økonomiske Ofre, som den har medført, have imidlertid paa draget Byen stor Gæld (ca. 530,000 Kr. for Kommunens Vedkommende og ca. 280,000 Kr. for Havnens Vedkommende) og en betydelig Skattebyrde (efter sidste Ligning 9 pCt.), og saavel Gælden som Skattebyrden maa paaregnes ogsaa fremtidig at ville stige.

Naar der nu er Spørgsmaal om Anlægget af en ny Jernbane, som paa en Strækning af flere Mil fører gennem Byens Opland og gennem den Landjurisdiktion, som har Tingsted i Byen, er det formentlig et Retfærdighedskrav, at Købstaden ikke atter tilsidesættes ved Bestemmelsen af Banens Endepunkt, men i saa vidt Omfang som muligt faar direkte Jernbaneforbindelse med Oplandet og Jurisdiktionen, og dette Krav har formentlig saa meget større Vægt, fordi det, som i Fælles-Andragendet nærmere paavist, falder sammen med de Interesser og Ønsker, som Landbefolkningen har langs den allerstørste Del af Banelinien.

Men dernæst maa man stærkt fremhæve, at man anser det for en Velfærdssag for Middelfart, at der ikke, ved at Banen faar Endepunkt i Nørre-Aaby, skabes en konkurrerende By i Købstadens umiddelbare Nærhed.

Nørre-Aaby ligger mindre end $1\frac{1}{2}$ Mil fra Middelfart og hører for Tiden under Købstadens Læbælte, men det maa jo forudses, at den Beskyttelse, som Lovgivningen hidtil har ydet Købstæderne i saa Henseende, i en nær Fremtid vil bortfalde.

Naar der da maatte blive et Jernbaneknudepunkt i Nørre-Aaby, er det udenfor al Tvivl, at der dér vil opstaa en Forretningsby, som har de bedste Betingelser for at drage Oplandet til sig fra alle Sider.

Resultatet af den af Kommissionsflertallet foreslaaede ny Bane vil da for Middelfarts Vedkommende blive, at Købstaden saa godt som fuldstændig mister sit Opland, at de Forhold, hvorunder Byen har udviklet sig, ganske forrykkes til Ødelæggelse for Byen, og at Byen ved den under Udviklingsbestræbelserne paadragne store Gæld og Skattebyrde, naar den begyndte Udvikling vilkaarlig afskæres, kommer i en saa alvorlig økonomisk Situation, at Byen vanskelig vil kunne bære den.

Idet man endnu tilføjer, at Købstaden er rede til at bringe et hvilket som helst økonomisk Offer, som maatte være nødvendigt for, at den paatænkte ny Bane kan faa Endepunkt i Middelfart i Stedet for i Nørre-Aaby, tillader man sig paa ny indtrængende at anbefale dette Andragende til det høje Ministeriums Velvillie.

(Underskrifter).